Den algeriske skole

Dr. Mezouar Mohammed Said

Konklusionen på dette arbejde blev skrevet på et af bordene på "Café de la Paix" i Duras-regionen i det sydlige Frankrig under sommerferien.

Dr. Mezouar Mohammed Saïd

I første klasse støder vi ofte på elever, der vender tal, mens de skriver, og de vender også bogstaver, når de forsøger at skrive ord. Dette er noget, jeg har observeret hos et betydeligt antal elever i min klasse. Det, der imidlertid tiltrak min opmærksomhed på dette fænomen, var, da en elev stavede navnet "Ahmed" forkert ved at vende skriveretningen fra venstre mod højre i stedet for fra højre mod venstre, som det er sædvanligt på arabisk.

Indledningsvis antog jeg, at dette var et normalt problem, da denne elev er det "forkælede" barn af en af mine kolleger, der underviser i fransk. Jeg antog, at hans mor, som er fascineret af det franske sprog, måtte lære sin søn fransk, hvilket sandsynligvis forårsagede en vis forvirring. Som et resultat heraf begyndte han at skrive arabisk på en måde, der var påvirket af den franske skrivestil.

Jeg tog et billede med min telefon af drengen, der holdt sin tavle, hvor han havde skrevet "Ahmed" fra venstre mod højre, med de arabiske bogstaver i omvendt rækkefølge. Jeg viste det til hans mor for at afklare situationen, og hun bekræftede, hvad jeg havde mistænkt. Hun indrømmede, at hendes søn var blevet påvirket af det franske sprog, som hun havde givet videre til ham, og at han fokuserede mere på at skrive franske bogstaver end på at skrive arabiske ord.

For at være klar, er denne elev ikke den eneste i min første klasse, der vender bogstaver i ord. Nogle elever vender bogstavet 'Ayn' i slutningen af et ord, så det ligner tallet tre, og så videre. Dette mønster ses også med tal, især tallet fem. Jeg ved ikke, hvorfor tallet fem er det mest almindeligt omvendte.

Vender vi tilbage til roden af problemet, er fænomenet med at vende bogstaver eller tal under skrivning psykologisk relateret til det, der i psykologien er kendt som "spejlvendt skrivning." Denne teknik er blevet brugt af genier som Napoleon Bonaparte og Leonardo da Vinci, blandt andre. Den blev også brugt til at kode visse fortrolige anliggender. Den dag i dag bruges den på ambulancekøretøjer til at skrive ordet "ambulance" omvendt, så det kan læses korrekt i spejle af andre bilister.

For elever betragtes det imidlertid som et kognitivt problem på grund af deres ufuldstændige forståelse af de bogstaver og tal, de lærer. Den elev, der engagerer sig i spejlvendt skrivning, kæmper for at forstå, hvad de skriver, idet de i bund og grund tegner bogstaverne i stedet for at skrive dem og dermed adskiller form fra betydning.

Den amerikanske psykologiske skole klassificerer problemet med spejlvendt skrivning hos elever som en del af "dysleksi," da det direkte relaterer til manglende evne til at forstå, hvad der bliver skrevet. Derfor kan løsninger ikke alene hvile på lærerens skuldre; dette er et fælles ansvar mellem lærere og forældre. Håndtering af dette problem kræver intensiv træning i korrekt skrivning med tæt overvågning af, hvad eleven skriver, både i klasseværelset af læreren og derhjemme af forældrene. Hyppig skrivning, som i pædagogisk psykologi betragtes som en "anden læsning," er den eneste kur mod spejlvendt skrivning.

Behandlingsperioden varer mellem tre måneder til to år, afhængigt af intensiteten af skrive- og læseprogrammet og lærerens dedikation samt samarbejdet med elevens værge. Det er vigtigt at

bemærke, at en værge, der ikke har kontakt med læreren, vil gøre det vanskeligere for eleven – sit eget barn – at overvinde problemet. Desuden, hvis værgen har haft konflikter med læreren, kan problemet vare i mere end to år, og i nogle tilfælde kan det fortsætte i over fem år.

Der findes en type elev, der beskrives som "forkælet," og ifølge min erfaring inden for undervisningsfeltet er forkælelse en af de værste fjender for den lærende. Det bliver ofte en hindring for den nye elev – især den, der starter i første klasse – i deres integration i det pædagogiske felt. Dette skaber vanskeligheder med at acceptere lærerens autoritet i skolen, da barnet er blevet vant til ikke at underkaste sig nogen autoritet, uanset dens art eller strenghed.

Et forkælet barn er en elev, der oplever problemer med interaktioner, primært på grund af den overdrevne og ukontrollerede opfyldelse af deres behov og ønsker. Disse kan være biologiske behov som mad og drikke eller andre fornøjelser, til det punkt af fuldstændig overbærenhed. Dette resulterer i en besættelse af storhed, oppustet narcissisme og ekstrem selvoptagethed.

Sådanne børn er ikke født forkælede, men bliver det snarere på grund af de opdragelsesmetoder, deres forældre anvender, da de ønsker at opdrage deres børn på den bedst mulige måde. De ender med konstant at opfylde barnets ønsker, ofte ubevidst, og gør dem til "rettigheder," som barnet forventer, at omgivelserne imødekommer uden indvendinger.

Den pædagogiske psykologi identificerer visse adfærdsmønstre relateret til disse tilfælde. Et forkælet barn er typisk kun høfligt over for andre, som de betragter som fremmede. De undgår ethvert ansvar, der tildeles dem, fordi de kun anerkender deres egen komfort. De forstår ikke betydningen af arbejde eller ansvar og er ikke kompatible med deres jævnaldrende, undtagen ved at påtvinge dem dominans. Hvis deres jævnaldrende gør oprør eller undgår dem på grund af deres dårlige behandling, kan de få hysteriske vredesudbrud uden grund. De foragter enhver form for konkurrence, undlader at respektere nogen, de er direkte involveret med – især deres forældre – på grund af en skræmmende mangel på selvværd, hvilket får dem til at ønske, at alle befinder sig inden for deres egen sfære. Mest farligt er det, at de mister følelsen af værdi i deres liv og ikke forstår vigtigheden af penge eller respekt.

Jeg støder ofte på denne type elev i første klasse, hvilket fører til konfrontationer med deres forældre. De fleste af de forkælede børn i min klasse kommer fra forældre, der selv mangler ordentlig opdragelse. I stedet for at opmuntre mig til at opretholde autoritet over disse forkælede elever, bruger forældrene enhver mulig metode til at skabe "socialt" pres på mig i et forsøg på at tvinge mig til at opgive min autoritet og behandle deres børn, som de gør – forkæle dem endda i timen. Dette sker dog ikke med mig, uanset konsekvenserne.

Der er to tydelige modeller, jeg ofte ser, og de gentager sig hyppigt. Den første er det forkælede barn, fordi de er barn af en lærer inden for undervisningssektoren, og de betragter sig selv som overlegne i forhold til deres jævnaldrende. Med støtte fra deres forælder, der er lærer – hvad enten det er faderen eller moderen – er dette tilfældet med en elev i min klasse, hvis mor er fransklærer.

Hun ønskede, at jeg skulle opretholde den forkælelse for hendes søn, og da jeg modstod hendes pres, argumenterede hun for, at hendes søn ikke kunne forstå undervisningen, fordi læreren talte standardarabisk i timen. En dag spurgte jeg hendes søn: "Ser du tegnefilm, min dreng?" Han svarede: "Ja." Jeg spurgte igen: "Og på hvilket sprog taler dine yndlingstegnefilm?" Han svarede: "På standardarabisk." Jeg spurgte derefter: "Så hvordan kan du ikke forstå undervisningen, når du forstår tegnefilmene, din tåbe?"

Verbal og fysisk disciplin – "let afstraffelse" – udført regelmæssigt og systematisk er det, der gør et forkælet barn til en almindelig elev. Et forkælet barn i første klasse er imidlertid en udfordring, der strækker sig til deres forældre, og det er, hvad læreren må håndtere. Som jeg vil forklare med den anden model, som var mere kompliceret, både med barnet og med moderen, desværre.

Jeg bekræfter for anden gang, at et forkælet barn er en fuldstændig fejlslagen elev, medmindre den lærer, der er ansvarlig for deres første klasse, påtager sig opgaven med fysisk disciplin og verbal korrektion. Hårdhed er løsningen for denne kategori af elever, ellers vil læreren blive ligesom en støvsuger – der rydder op efter deres rod i klasseværelset og generelt i skolen.

Den anden model, jeg stødte på i min første klasse, var barnet af en enke, der brugte alle slags både ærefulde og uærefulde, lovlige og ulovlige metoder for at påtvinge mig – læreren – sin "forkælede" søns kontrol. Jeg indgik imidlertid i en hård kamp med hende og hvilede ikke, før jeg nåede mit mål om at tvinge dem begge til at respektere deres grænser. Dette var for at bevare atmosfæren i min klasse på den ene side og for at sikre, at jeg kunne undervise resten af eleverne på en normal måde på den anden side.

Dette forkælede barn står over for mange vanskeligheder, hvoraf den vigtigste er hans manglende evne til at anerkende, at han befinder sig i en uddannelsesinstitution. Han bruger groft sprog over for alle, hvilket gør ham verbalt nedladende. Han har problemer med at modtage, anvende, huske, forstå og fordøje information mentalt. Derudover kan han ikke holde en pen med fingrene på grund af ufuldstændig fysisk udvikling. Det mest kritiske problem er, at han ikke respekterer nogen, ikke engang læreren selv.

Moderen er enke i social forstand, uden grænser for sine handlinger, da hun lever uafhængigt og ikke tøver med at bruge alle former for afpresning, især moralsk afpresning. Om nødvendigt ville hun endda bruge sin fysiske autoritet uden at tøve, og hun har ingen skrupler ved at manipulere den kollektive intelligens til at tjene sin sag – at tæmme læreren til at blive underdanig over for hendes forkælede søn uden nogen skyldfølelse.

Jeg fandt mig selv over for et barn kategoriseret som et "særligt tilfælde" både medicinsk og socialt og potentielt en fremtidig kriminel. Jeg måtte håndtere alt dette med enestående snedighed på den ene side og nødvendig hårdhed på den anden. Og det var præcis, hvad jeg gjorde, på trods af at jeg var fuldt ud klar over de udfordringer og vanskeligheder, jeg ville stå over for.

Jeg underkastede det forkælede barn min strenghed med en præcis metodik. Selv verbal straf blev erstattet med fysisk afstraffelse. Dette drev moderen til hysteriske tilstande, hvilket førte til, at hun indgav adskillige klager til skolens vagt – der håbede på et seksuelt forhold til hende – hvilket fik ham til at hjælpe hende med at sprede løgne om mig til skolelederen. Situationen eskalerede til det

punkt, hvor hun forsøgte at sprede klare rygter om mig og endda indgav en klage til "uddannelsesinspektøren" (hvilket jeg vil forklare, når jeg beskriver uddannelsesinspektørens rolle i undervisningssektoren). Inspektøren besøgte mig og brugte sin autoritet imod mig på en yderst fej og uretfærdig måde. Da alle hendes forsøg mislykkedes, indgav hun en endelig klage til skolelederen, hvor hun konfronterede mig på hans kontor. Jeg blev konfronteret med alle, der krævede, at jeg ikke tolererede hendes søns grove sprog i timen. Mødet endte voldsomt. Og som et eksempel på denne enkes hykleri kom hun til mig samme dag for at bede om tilgivelse for, hvad der var sket… bedrag har ingen grænser eller religion!

Det forkælede barn tilbragte sit første skoleår fuldstændig uvidende og afsluttede året i samme tilstand. Min eneste succes i håndteringen af denne sag var, at jeg lykkedes med at lære ham Surah Al-Fatiha, fjerne groft sprog fra hans tale i skolen og indgyde en følelse af respekt i ham, til det punkt, hvor jeg blev den eneste person, der kunne kontrollere hans adfærd.

Min store succes med ham var at introducere ham til skolesystemet og lære ham at respektere sine jævnaldrende. Jeg forvandlede ham endda til en under-gennemsnitlig elev, selvom jeg mistede en stor del af mine nerver under denne konfrontation. Jeg måtte endda bære omkostningerne ved at skade noget af mit professionelle omdømme. Dog bekymrer jeg mig ikke om sådanne ting, så længe jeg arbejder på at redde en person fra kriminalitetens verden, som hans mor – enken – skubbede ham mod med hendes ligegyldighed og insisteren på at underlægge læreren hendes forkælede søns ønsker.

En anden vanskelighed, som nogle elever står over for, især i første klasse og i de tidlige stadier generelt, er en taleforstyrrelse, nemlig: stammen.

Dette er en tilstand, der medfører mange problemer for den lærende, og jeg observerede dette hos en af mine elever både inde og uden for klasseværelset.

Det var tydeligt, at dette barn kæmpede med en alvorlig vanskelighed ved udtale og endda ved at tale flydende. Han var bevidst om, hvad han ønskede at tale om, men var ude af stand til at udtrykke, hvad der var på hans sind. Nogle gange forlængede han ord, andre gange gentog han lydfragmenter, og ved nogle lejligheder stoppede han ufrivilligt midt i en sætning. Nogle gange fik hans stærke ønske om at tale ham til at bryde ud i gråd for at skjule sin lidelse.

I et helt semester (tre på hinanden følgende måneder) fokuserede jeg min indsats på denne elev. Jeg intensiverede hans træning i at læse bogstaver og var tålmodig med ham, indtil han kunne udtale de sværeste, såsom bogstaverne 'Ayn' og 'Khaa' mere korrekt. Derefter arbejdede jeg med ham på at læse nogle koranvers, især Surah Al-Fatiha og de to beskyttelsessuraer (Al-Ikhlas og Al-Falaq), indtil han havde mestret dem fuldstændigt. Til sidst tyede jeg til at træne ham i at synge nogle skolesange gentagne gange. Jeg fandt, at jeg havde flyttet ham fra et stadium med læsevanskeligheder til et stadium med talevanskeligheder i nogle segmenter og afsnit alene.

Jeg var ikke den eneste, der hjalp ham med hans talekorrektion, da hans far også regelmæssigt tog ham til sessioner hos en specialist i fonetik, hvilket i høj grad hjalp ham, især med integrationen i

gruppen af andre elever. I starten var det vanskeligt for ham at kommunikere med sine jævnaldrende, men efter at have forbedret sin udtale en smule, begyndte han at interagere med alle og nød det på en unik måde.

Jeg bemærkede, at den elev, der lider af stammen, nogle gange bruger gestus med hænderne eller bevæger sin krop, især hovedet, for at distrahere lytterens opmærksomhed. Ved andre lejligheder rystede hans læber, hans øjenlåg blafrede hurtigt, og nogle gange lavede hans kæbe ufrivillige bevægelser. Alt dette resulterer i en meget begrænset evne til at kommunikere effektivt.

Denne type elev er kendetegnet ved angst uden grund og kontinuerligt, især når han føler sig tvunget til at tale foran læreren, hvilket får hans ansigtsmuskler til at spænde på en måde, der afspejler hans ønske om at tale. I nogle tilfælde kan han ty til at bruge mærkelige lyde, såsom at rømme sig, for at distrahere lytterens opmærksomhed, mens den nemmeste metode for ham til at undslippe disse overvældende situationer er at gentage visse lyde eller fragmenter af ord inde i ordene selv. Vanskeligheden er ofte begrænset til begyndelsen af talen, hvor eleven kæmper med at indlede samtalen.

Tilfældene af stammen varierer blandt eleverne afhængigt af deres følelsesmæssige humør og mentale tilstande, som beskrevet i den pædagogiske psykologiske litteratur. Nogle tilfælde forværres på grund af intens stress, følelser af udmattelse eller pres fra frygt for læreren, såsom at undlade at give et svar eller frygten for at blive straffet under alle omstændigheder.

Den elev, der led af stammen, var ikke født med denne vanskelighed. Efter at have undersøgt hans sociale forhold og

livsomstændigheder fandt jeg, at han var nået til denne elendige tilstand på grund af et psykisk chok, som var resultatet af hård straf fra hans mor, mens han stadig var ung. Nære pårørende nævnte, at da han begyndte at lære at tale, udtalte han bogstaver og ord ganske normalt, indtil en dag, hvor han blev forvandlet fra et helt normalt barn til et trist barn, der talte med stor vanskelighed, blandet med tårer og smerte.

En dag, mens jeg (Dr. Mezouar Mohammed Said) stod og forklarede lektionen for eleverne i første klasse, hvor den ældste blandt dem ikke er mere end syv år gammel, nærmede en pige sig mig, tydeligt oprørt over en af sine klassekammerater, og bad om at hviske noget i mit øre. Uden at tænke lyttede jeg opmærksomt til hende, og hun fortalte mig, at drengen havde sagt til hende: "Når jeg bliver stor, vil jeg gifte mig med dig!"

Jeg følte en dyb vrede og råbte af drengen og resten af klassen og sagde: "I skal respektere jeres klassekammerater, vi skal respektere alle... osv." Men sagen sluttede ikke der. På trods af at jeg adskilte pigen fra drengen ved at placere hende på den ene side af klasseværelset og holde ham i den fjerneste ende, missede han ikke nogen mulighed for at genere hende, hvad enten det var ved at slå hende, fornærme hende eller i nogle tilfælde skubbe hende i frikvarteret. Dette fik mig til at undersøge denne sag, da det var forventet, at børn i første klasse stadig befinder sig i en "latent" tilstand, for at bruge Freuds udtryk, og disse adfærdsmønstre virkede som anomalier.

Det er tidlig pubertet, ifølge forskning fra eksperter i pædagogisk psykologi, som typisk forekommer mellem 10 og 13 års alderen. Men hvad jeg observerer blandt elever, både i klasseværelset og i frikvarteret i skolegården, indikerer, at aldersintervallet for tidlig

pubertet er blevet udvidet. I stedet for at begynde ved 10-årsalderen, som forskerne havde fastslået gennem undersøgelser i 1970'erne, begynder den nu meget tidligere i det 21. århundrede. Denne periode kan nu begynde allerede fra femårsalderen... Ja, fem, af mange grunde.

Indflydelsen fra digital teknologi, især den ukontrollerede adgang, børn har i nogle lande – såsom i Algeriet – har ført til udviklingen af deres kognitive færdigheder på en måde, der hverken er rationel eller acceptabel. Fra et positivt perspektiv vil den generation, der følger efter bogstavet "Z"-generationen, sandsynligvis være den mest intellektuelt avancerede og psykologisk forberedte på voksenliv og modenhed. Ungdomsperioden skrumper, og puberteten udvides, hvilket får deres intelligens til at stige hurtigt. Nogle gange har jeg været vidne til, at en elev fra denne generation, der stadig gik i fjerde klasse, var meget klogere end en af mine medlærere – på trods af at denne lærer havde årtiers erfaring. I min personlige erfaring har jeg set femteklasses elever i en af mine klasser, hvis intelligens oversteg skolelederens og endda uddannelsesinspektørens, og deres intelligens nærmede sig min egen. Hvis jeg ikke havde fulgt med i forandringerne og løbende læst om nye udviklinger, ville mange af disse elever let have overgået min intelligens.

De generationer, jeg underviser, vil være meget klogere end vores generation, især kvinderne. Dette bringer mig imidlertid tilbage til den negative side af fænomenet med den tidlige begyndelse af puberteten på bekostning af den latente periode hos det lærende barn. Dette fænomen resulterer i, at mange lærere ikke genkender den nye type elever, de har med at gøre. De fleste af disse lærere, inklusive lederen og endda uddannelsesinspektøren, fortsætter med

at nærme sig eleverne på den gamle måde. Det er her, alle problemerne opstår, hvilket fører til konflikter i stedet for læring, hvilket ofte kulminerer i sammenstød mellem pædagogen og eleverne, på trods af deres forskellige baggrunde.

Hver grundskole har en stilling som leder, og denne figur påvirker direkte lærerne og indirekte eleverne. Faren ved deres indflydelse på eleverne, selvom den er indirekte, er dog afgørende. En leders strenge bureaukratiske beslutninger kan enten placere eleven i en tilstand af passion eller en tilstand af stagnation.

Baseret på mine mange års erfaring i undervisningssektoren er grundskolens leder en psykologisk kompleks karakter, der meget ligner Stephen i filmen Django Unchained. I hver grundskole findes der en "Stephen," der har til opgave at lede skolen efter mesternes luner.

Stephen er en sort mand fra slaveriets æra i USA, der fungerer som husholdningsleder for en velhavende familie. Han kontrollerer en gruppe sorte tjenere og slaver, karakteristisk for den periode. Stephen er kendt for sin totale underkastelse over for sin herre – uden spørgsmål, selv på en formel måde – men samtidig spiller han rollen som Farao/Moses over for andre slaver, alt sammen i bytte for smuler af gunst fra den velhavende godsejer.

Det farligste træk ved Stephens karakter er hans instinkt til at klynge sig til det undertrykkende racistiske system, der beskytter de hvide herrer, og trampe på de sorte slavers liv. Slaverne selv så Stephen som den største hindring i deres kamp for frihed, og historien har vist, at de havde ret. Forrædere inden for ens eget folk er ofte farligere end eksterne fjender.

Stephens karakter består af to primære psykologiske træk:

1. Den sadistiske personlighedsforstyrrelse

2. Sadomasochisme

Grundskolens leder udviser uundgåeligt sadistisk adfærd, når det kommer til hans forhold til lærerne under hans autoritet, ligesom Stephen gjorde med de sorte slaver under hans kommando. Sadistiske personligheder er kendetegnet ved grusomhed og gentagen aggression, som kan omfatte følelsesmæssig grusomhed, bedrag, manipulation og endda verbal mishandling, hvis det er muligt. Lederen finder glæde i at forårsage smerte og lidelse for lærerne.

Samtidig besidder lederen også en masochistisk personlighed. Dette betyder, at han finder glæde i at modtage psykisk tortur fra dem, der har autoritet over ham, ligesom Stephen gjorde fra sin velhavende herre. En af disse ledere sagde engang til mig, at han repræsenterede den udøvende autoritet og derfor var forpligtet til at implementere ordrer fra højere myndigheder uden spørgsmål. I hans optik kontrollerer de, der betaler hans løn, hans skæbne. Desværre er dette en slavs logik, og jeg mener, at der er en væsentlig forskel mellem udøvende autoritet og slaveri, hr. leder.

Når en lærer har med en "Stephen-lignende" figur at gøre, som er skolelederen med sådanne psykologiske forstyrrelser, befinder læreren sig i en farlig situation, der kræver dygtig håndtering. Læreren må undgå at konfrontere denne diktator (klædt som en kanin) på den ene side og på den anden side ikke ignorere, hvad han forsøger at overbevise ham om. Kort sagt er læreren i denne situation som en akrobat, der går på en meget tynd line over en bunke flammer.

Den igangværende konfrontation mellem læreren og lederen påvirker uundgåeligt lærerens psyke, enten ved at formørke hans humør, forstyrre hans undervisningsmetoder og planer eller placere ham i en ubehagelig position, der negativt påvirker hans præstation over for eleverne. Derfor foreslår jeg at fjerne lederens "tilsynsførende" autoritet og i stedet lade ham være ansvarlig for at formidle nye juridiske materialer og regler snarere end at håndhæve og overvåge deres implementering. Dette ville aflaste lærerne fra denne administrative byrde, som hæmmer hele uddannelsessystemet.

Der er en type elev, der kommer til skolen i deres tidlige dage på en uforskammet måde. Eleven ankommer grædende og forsøger ikke at blive adskilt fra sin far eller mor, nægter at komme ind i klasseværelset, forsøger at vende hjem og bruger mange undskyldninger og trivialiteter. De kan endda gå så langt som til at være respektløse over for læreren eller et skolepersonale, der griber ind for at overbevise dem om at slutte sig til deres klassekammerater. Denne situation kan vare i dage, måneder eller endda indtil slutningen af skoleåret, især i første klasse.

Den eneste grund til, at eleven nægter at slutte sig til deres jævnaldrende i klasseværelset i deres første skoleår, er forkælelse og deres manglende psykologiske forberedelse til at forlade hjemmets kokon – deres private verden, som de ikke kender noget andet til – og træde ind i skolens verden, som er en miniudgave af den virkelige verden, hvor de lærer ansvar og grundlaget for at leve selvstændigt.

Ansvaret for denne situation ligger primært hos omsorgspersonen, hvad enten det er moderen, faderen eller andre, som eleven stoler på i denne fase af sit liv. Derfor påhviler der læreren et yderligere

ansvar med en ny opgave om at integrere denne skolemodstandsdygtige elev i skolens interne system og den overordnede læringsproces.

Jeg vil præcisere, at opgaven med at integrere den skolemodstandsdygtige elev ikke alene er lærerens ansvar. Omsorgspersonen, der bragte dem på den første dag, og som byder dem velkommen hjemme hver dag efter skole, har en afgørende rolle i integrationens succes. Omsorgspersonen bør undgå at modsætte sig lærerens beslutninger vedrørende denne elev, især de strenge, og bør ikke blande sig i, hvad læreren gør. Det vigtigste er ikke at tale dårligt om læreren, især i nærvær af den skolemodstandsdygtige elev, da dette kunne bryde billedet af læreren i deres sind, hvilket gør dem mere afvisende over for skolen og forsøger at vække sympati fra dem omkring dem, mens de nægter at efterkomme, hvad læreren beder dem om.

Hvad angår læreren, må de bruge en "silkehandske i en jernhandske" med denne særlige elev. Dette betyder, at de bør joke med dem og opmuntre dem i alt, hvad der vedrører de lektioner, de modtager, meget mere end de opmuntrer de andre klassekammerater. Dette vil hjælpe eleven med at føle lærerens kærlighed og overdrevne opmærksomhed over for dem samt deres fortrinsstilling over for de andre klassekammerater. På den anden side må læreren behandle dem hårdt og ubarmhjertigt, når de laver fejl, og bør undgå at tilgive dem, fordi tilgivelse i fejlets øjeblik gør fejlen til en vanehandling for dem, hvilket fører til gentagelse, når de ønsker det.

Det sværeste for læreren er at forsøge at bevæge sig på en meget forsigtig linje i håndteringen af denne skolemodstandsdygtige elev. Læreren må bruge hårdhed til at indprente klasseværelsets interne

regler og påtvinge dem kraftfuldt for at bryde deres oprør. Samtidig bør læreren bringe eleven til et punkt, hvor de indser, at læreren elsker dem, så længe de overholder adfærdsreglerne, hvad enten det er over for læreren, klassekammeraterne eller andre.

For at undgå fænomenet med den "skolemodstandsdygtige elev," fandt jeg, at "Grade Power Learning"-webstedet, som jeg besøgte i den britiske hovedstad – London, og talte med de ansvarlige der, forklarede den psykologiske forberedelsesproces, som omsorgspersonen/pædagogen må gennemføre for at hjælpe den nye elev med at komme i skole uden problemer. De opsummerede det i følgende punkter:

- Opmuntre eleven til at blive succesfuld i fremtiden ved at tydeliggøre, at skolen er den eneste vej til at opnå alle deres drømme.

- Tale om fordelene ved at lære i skolen og vise stor glæde ved studiernes begyndelse med vægt på, at skolen er et fremragende sted at tilbringe tid med lærere og klassekammerater.

- Understrege vigtigheden af, at eleven respekterer læreren og lytter til dem.

- Organisere tid og disciplin og afsætte tid til fritidsaktiviteter.

- Stå tidligt op og undgå elektroniske enheder så meget som muligt før sengetid.

- Være opmærksom på personlig hygiejne og fødevarekvalitet som en form for motivation.

Eleven påvirkes af deres lærers præstation – både inde og uden for klasseværelset. Denne præstation påvirkes af adskillige pres,

hvoraf nogle stammer fra lederens daglige personlighed, men også fra uddannelsesinspektørens personlighed, der regelmæssigt besøger klasseværelset. Dette placerer læreren under en konstant tilstand af kontrol, indtil de beviser deres uskyld.

Baseret på min erfaring inden for uddannelsessystemet besættes stillingen som "uddannelsesinspektør" typisk af personer, der er mentalt syge, ikke blot psykologisk, men i en dybere forstand. I bedste fald er uddannelsesinspektøren mentalt syg i en fremskreden grad, der kræver øjeblikkelig indgriben for at redde dem og beskytte lærere mod deres vrangforestillinger samt beskytte generationer mod deres absurditeter.

Uddannelsesinspektøren er en person, der lider af "narcissistisk personlighedsforstyrrelse" (NPD), en kronisk og gennemgribende tilstand, hvor individet har en overvældende selvkærlighed og en følelse af storhed. Dette er en tilstand, der er blevet grundigt undersøgt af psykoanalytikere, især Freud.

Uddannelsesinspektøren besøger klasseværelset uventet, overtager lærerens plads og bruger deres kontor og materialer. De paraderer rundt blandt eleverne efter behag, stiller spørgsmål til en udvalgt elev og afbryder læreren, som de finder passende under lektionerne. Efter alt dette nægter inspektøren læreren deres pauseperioder – dette skete for mig personligt – som om de ejer læreren, eller som om læreren var en slave fra deres flok. De kritiserer, leder efter fejl, og hvis der ikke findes nogen, opfinder de dem ud af ingenting, selvom de er trivielle. De har brug for at udfylde en rapport baseret på deres følelsesmæssige og mentale problemer over for den målrettede lærer. Af denne grund ser jeg uddannelsesinspektørernes besøg som blot en måde at afregne personlige regninger på, intet mere.

Læreren må tolerere uddannelsesinspektørens mentale sygdom, især da Collins English Dictionary klassificerer narcissisme som "en ekstraordinær interesse i sig selv og beundring for sig selv," hvilket betyder en overdreven selvkærlighed og et oppustet ego, der forsøger at vise deres imaginære evner på en overdreven måde. Dette er præcis, hvad uddannelsesinspektøren forsøger at demonstrere, når de mødes med læreren eller under pædagogiske seminarer, især i diskussionssessioner, som ofte blot er muligheder for inspektøren at stille læreren for en domstol med falske anklager og løgne, blot for at føle sig overlegen over for lærerne inden for det distrikt, de fører tilsyn med. Mange inspektører, selv ubevidst, tilskriver uddannelsesdistriktet sig selv og gentager gentagne gange "dette er mit distrikt!" som om det var en personlig ejendom, de har arvet eller købt for egne penge.

Uddannelsesinspektøren bærer en overdreven følelse af vigtighed og tror, at de er kernen i uddannelsessystemet, og at uden dem ville uddannelse i landet kollapse. De bilder sig ind, at de er succesfulde og magtfulde, hvilket er grunden til, at de bruger deres administrative magt på en vilkårlig måde mod lærerne. Det bedste bevis på dette er deres periodiske rapporter. De tror, de er unikke på grund af den berettigelsesfølelse, der vokser i dem, når de deltager i alle ceremonier og arrangementer, der afholdes inden for uddannelsesinstitutioner, og sidder på deres ceremonielle platforme. Dette gør dem til udnyttende individer, der misundelser og ikke udviser empati over for lærere. De bliver rent ud sagt arrogante, lever af deres arrogance og forårsager de lærere, de arbejder med, megen lidelse og vanskeligheder. Alle disse symptomer er nøglekomponenter i den narcissistiske personlighed, ifølge den britiske konsulent Tennyson.

Hvad angår behandling, forbedres narcissistisk personlighedsforstyrrelse ifølge psykologiprofessoren ved University of Chicago, Brent Roberts, med alderen. Ældre individer er mindre narcissistiske end i deres ungdom. Men i praksis skal en narcissist gennemgå intensiv terapi, hvilket er meget vanskeligt, da narcissisten mener, at terapeuten er uvedkommende, og at der ikke er nogen værdi i at tale med dem. Dette er præcis, hvad der sker, når læreren forsøger at korrigere nogle ideer for uddannelsesinspektøren vedrørende undervisningsmetoder eller håndtering af elever.

Jeg foreslår at afskaffe uddannelsesinspektørernes besøg hos lærere, fordi disse besøg intet har at gøre med uddannelse og undervisning. Snarere er de personlige vendettaer mellem inspektøren og lærere, som inspektøren ser som slaver, der må bringe ofre for ham. Inspektøren skriver favorable rapporter for den lærer, der følger hans luner, og kritiske rapporter for den lærer, der ikke imødekommer hans forstyrrede humør. Resultatet er tabet af både læreren og deres elever.

Jeg bemærkede, at en af eleverne, som kæmper med mange vanskeligheder, der påvirker forskellige aspekter af læring, udviser særlig adfærd. Denne elev lider af problemer med at modtage information, forstå den, huske den, læse data, organisere dem og endda holde en pen. Dette betyder, at de psykologisk set befandt sig uden for læringskapaciteten, da deres kognitive evner ikke var blevet næret inden for den indledende tilegnelsesramme. Dette gjorde ethvert forsøg på at udvikle bevidsthed fuldstændig blokeret for dem. Desuden led de af fuldstændig familiær forsømmelse, og deres værge var dybt involveret i bedrag, når de kommunikerede med læreren.

Denne elev forsøgte at engagere sig med læreren, mens de modtog undervisning sammen med deres jævnaldrende, ved at bruge alle mulige midler til at tiltrække opmærksomhed. Når dette mislykkedes, tyede de til en tilstand af relativ sløvhed, hvor de tavst observerede deres jævnaldrende og registrerede i deres hukommelse hver anden elev, der blev rost eller interagerede positivt med læreren. Derefter angreb de disse elever voldsomt ved afslutningen af lektionerne.

Denne adfærd, især mod klassekammerater, eskalerede unormalt. Læreren bemærkede endda, at denne elev kun angreb flittige, hårdtarbejdende elever, men ikke hele tiden. Der var et bestemt tidspunkt for disse angreb: det øjeblik, eleverne forlod klasseværelset. Efter måneders observation opdagede læreren, at denne elev begyndte at angribe selv dem, der lejlighedsvis modtog motivationsbelønninger.

Med henvisning til pædagogisk psykologi lider denne elev af en besættende kærlighed til læreren, en tilstand, hvor eleven føler et intenst ønske om at besidde og beskytte læreren for sig selv alene. De nægter at dele læreren med nogen, ikke engang deres jævnaldrende i klasseværelset, og kan ikke tolerere fiasko eller afvisning fra læreren. Dette fik dem til at angribe de flittige elever, da de så dem modtage lærerens godkendelse, mens de selv ikke formåede det. Dette skabte et ønske hos dem om at udelukke disse elever fra klasseværelset med alle midler, endda voldeligt, i troen på, at de derved ville blive udelukket fra lærerens liv fuldstændigt, hvilket gjorde læreren til deres alene.

Denne elevs situation forværredes på grund af moderens manglende anerkendelse af problemet. I stedet for at fokusere på at diagnosticere problemet og forsøge at ændre elevens adfærd med

støtte fra det pædagogiske team, ledet af læreren, nægtede moderen, hvad hendes søn gennemgik. Hun anklagede læreren for grundløse og urealistiske påstande og forsøgte at fremstille sin søn som en helt normal elev. Samtidig som de andre elever gjorde fremskridt i deres lektioner og deltog meget godt eller nogle gange fremragende, blev denne elev, ude af stand til at præstere tilsvarende, endnu mere voldelig og nægtede ofte at deltage i timen med undskyldninger, der ikke havde noget grundlag i virkeligheden.

Jeg var ude af stand til at håndtere denne sag på grund af værgens afvisning af at anerkende, hvad deres barn oplevede. Værgen dæmoniserede endda læreren over for eleven for at skjule sandheden for skolemiljøet. Dette fratog situationen enhver øjeblikkelig indgriben for at korrigere den. I et normalt scenarie burde jeg have opmuntret denne elev i hvert tilfælde og forsøgt at overbevise dem om, at de var på samme niveau som deres jævnaldrende eller endda bedre i mange tilfælde ved at styrke deres selvværd, selvom det betød at afvige fra virkeligheden til tider.

I stedet for at fokusere på at hjælpe denne elev med at undslippe cyklussen af humørsvingninger, selvforagt, jalousi og manglende respekt for andre, fandt jeg mig selv kun i at overbevise dem om at komme ind i klasseværelset på grund af den chikane og dæmonisering, som både eleven og jeg blev udsat for. Desværre lykkedes det deres mor at tilfredsstille samfundet på bekostning af hendes søn og hans lærer.

Grundskolens rolle er primært opdragelse før læring. Den hører administrativt under Undervisningsministeriet, hvor læreren er den første mentor for nationens børn. Læreren bærer ansvaret for at vejlede hele successive generationer, et ansvar der indebærer at

nære disse uskyldige sjæle, som den antikke romerske filosof udtrykte det. Dette gøres ved at indgyde gode moralske værdier, korrekt adfærd og et rent hjerte i disse unge ånder, som samfundet forventer vil bidrage positivt.

Baseret på min erfaring inden for undervisningsfeltet er opdragelse (The Education), ud over dens akademiske definitioner af tænkere som Kant, Platon, Al-Ghazali og endda John Dewey, processen med at forme og forfine den lærendes adfærd og handlinger gennem forskellige metoder, modtaget i form af lektioner og lærdomme. Det er en psykologisk ledsagelse, der løfter individet fra en rent menneskelig (dyrisk-instinktiv) tilstand til en menneskelig (mental-åndelig) tilstand. Baseret på dette er opdragelse et af de ædleste erhverv i verden.

Et menneskes opdragelse begynder i det øjeblik, hans mor bliver valgt af hans far til at være hans hustru og vogter af hans børn. Den første fase af opdragelsen starter under graviditeten, som det er bevist af vestlige undersøgelser. Fosteret reagerer på den musik, moderen lytter til under graviditeten, genkender hendes stemme og absorberer nogle interne aspekter af hendes underbevidsthed. Efter fødslen kredser spædbarnets liv fuldstændigt om moderen i de første måneder. Hun er centrum for hans verden, og han kender ingen anden trøst. Senere bliver barnet bekendt med andre familiemedlemmer, men moderen forbliver centrum for alle sandheder for ham uden nogen formindskelse (Bemærk: dette emne uddybes i bogen "My killer trains in Chicago").

Opdragelsen af et barn, hvad enten det er en dreng eller en pige, betyder ikke blot at sørge for mad, drikke, husly og tøj sammen med andre grundlæggende behov og luksus. Selvom disse nødvendigheder er uundværlige, går opdragelse – specifikt for

mennesker – ud over disse fysiske behov. Den lærende, barnet, er ikke blot et dyr af en brutal natur; de har også åndelige behov, der skal opfyldes, såsom kærlighed, hengivenhed, kammeratskab, følelsesmæssig udvikling, udtryk for følelser og andre væsentlige aspekter af sjælen og dens behov.

I opdragelsen af den lærende – barnet – bør moderen tilbringe flere timer dagligt med dem, omfavne dem og dele deres unikke verden, som for os voksne kan virke naiv, men for barnet er livets essens i alle dens dimensioner. Enhver, der latterliggør disse "naive" ideer, viser manglende respekt for barnets eksistens.

Ansvaret er ikke begrænset til moderen i hendes rolle som opdrager. Faderen må også være fuldt til stede som far, tilbringe tid med barnet, lytte til deres uskyldige tanker, engagere sig med dem, spille rollen som ven, ledsager, beskytter og endda garant i livet. Ifølge Freud repræsenterer faderen styrkens totem for barnet, beregnet til at møde den ydre verden for at beskytte barnet mod enhver fare.

Efter moderen, faderen, den nærmeste familie, den udvidede familie, naboer og kære kommer lærerens rolle. Læreren har til opgave at vejlede og støtte den lærende. I skolen er læreren sandhedens kilde for eleverne. Jeg husker tydeligt, hvordan en af mine kolleger, en lærer, ved en fejl skrev en fejl på tavlen, da han skrev Surah Al-Humazah, og udelod ordet "Lamzah" fra verset. En mor opdagede fejlen, da hun gennemgik surahen med sit barn før en prøve, men eleven afviste moderens korrektion, afviste Koranen og nægtede at acceptere korrektionen fra nogen anden og holdt stadig fast ved, hvad hans lærer havde sagt. Havde læreren ikke indrømmet fejlen og rettet den foran alle, ville fejlen have fortsat i disse elevers sind som en uforanderlig sandhed. Opdragelse starter

og slutter med forældrene, men grundskolens lærer, især førsteklasses læreren, spiller en afgørende rolle i begge retninger – positiv og negativ. Derfor må lærere respekteres under alle omstændigheder og forhold.

I mange år har jeg arbejdet som lærer – en professor inden for et uddannelsessystem, der hviler på Gestalt-teorien i undervisningen, kendt som "Anden Generations"-systemet. Dette system er kort sagt baseret på princippet om overgangen fra helhed til del i en klar faldende orden. Den lærende begynder med at lære sætningen, derefter nedbryder den til ord, efterfulgt af at opdele ordet i bogstaver gennem fonetiske segmenteringsteknikker. Den sidste fase involverer at opdage det specifikke bogstav, der skal studeres.

Dette uddannelsessystem er meget succesfuldt i sin oprindelsesregion, nemlig de germanske lande, og det har mange psykologiske fordele, især for den lærende. Det bevæger sig væk fra tvang i udenadslære, hvor læreren går fra at være blot en underviser til en vejleder og ledsager. Derudover har afskaffelsen af overgangsvurderinger for førsteårs elever og deres automatiske progression til næste klassetrin reduceret mange pres, hvilket midlertidigt har udskudt den lærendes indtræden i ansvar. Dette har også formindsket virkningen af de normative observationer foretaget af læreren, hvilket i høj grad har lettet de yngre elever.

Inden for det uddannelsessystem, jeg tilhører, har skiftet i kulturelt miljø og det unikke ved den menneskelige kontekst, jeg arbejder i, imidlertid gjort Anden Generations-systemet vanskeligt for pædagoger at forstå. For eksempel har en lærer, der har tilbragt over 20 år med at gennemgå lektioner fra del til helhed – dvs. fra bogstavet til sætningen – haft svært ved at acceptere konceptet om overgang fra sætning til bogstav, fra helhed til del. Desuden så

uddannelsesembedsmænd, især nogle bureaukrater som "uddannelsesinspektøren," der hverken er flydende i germanske sprog eller engelsk og er vant til det dårlige latinske/franske uddannelsessystem på grund af sin beundring for alt parisisk, en mulighed for at angribe enhver lærer, der anvender Anden Generations-systemet i klasseværelset. Dette var drevet af to hovedårsager: for det første hans indledende afvisning af alt, der adskilte sig fra det, han var vant til, og for det andet hans uvidenhed om Anden Generations-systemet og alt, hvad det indebærer.

I modsætning til den forvirring, som mange pædagoger står over for, der ikke er fortrolige med europæiske sprog, og som stadig opererer inden for det uddannelsessystem, jeg også arbejder i, har jeg implementeret Anden Generations-systemet fuldt ud. Mine færdigheder i nogle germanske sprog, sammen med besøg i europæiske lande, hvor systemet blev implementeret med varierende succes, hjalp mig med dette. På trods af at jeg stødte på stærk modstand fra den "ignorante uddannelsesinspektør, der leder det uddannelsesdistrikt, hvor jeg arbejder," opdagede jeg visse huller, der skal adresseres her som anbefalinger fra en lærer, der har eksperimenteret med Anden Generations-systemet inden for en pædagogisk ramme, der var vant til Første Generations-systemet (det latinske system).

Jeg vil fokusere på to nøglepunkter, som jeg anser for essentielle for Anden Generations-systemet: et positivt og et negativt.

1. Afskaffelsen af normative vurderinger for førsteårs elever har fjernet pres og udryddet fænomenet med rivalisering og nag forårsaget af sammenligninger mellem klassekammerater. Dette er

et betydeligt positivt aspekt, da det forener og konsoliderer de lærende.

2. Den automatiske overgang fra første til anden klasse, mens den aflaster psykologisk pres på eleverne og eliminerer angsten forbundet med prøver, har negativt påvirket nogle forældres tilgang til at støtte deres børn. Jeg har observeret åbenlys forsømmelse og alarmerende slapphed hos nogle forældre på grund af deres tillid til, at det automatiske promotionssystem vil fremme deres barn til næste klassetrin. Dette har negativt påvirket den faglige præstation og endda den følelsesmæssige involvering i elevens ansvarsfølelse i og uden for klasseværelset, især med hensyn til fastholdelse og beherskelse af lektioner.

I mange situationer, jeg har oplevet i løbet af min karriere inden for uddannelse, har jeg set et fløjlsblødt billede tegnet af en elev, hvor denne elev – en studerende – udsættes for "ikke-alvorlig" korporlig afstraffelse eller enhver form for disciplin af læreren i klasseværelset, efter at eleven har udvist adfærd, der er klassificeret som "uacceptabel" inden for rammerne af god moral, eller har overtrådt en af lærerens instruktioner eller undladt at gennemgå sine lektioner, for eksempel. Dagen efter denne "uheldige" hændelse tager elevens værge – faderen eller moderen – deres barn i hånden og begiver sig til skolen for at opsøge læreren for at skælde dem ud foran deres barn og ofte foran andre på en yderst uforskammet måde.

Den offentlige skole, hvor jeg arbejder, er underlagt et sæt love vedtaget af landets lovgivere. Blandt disse love er den specifikke lov vedrørende lærernes disciplin, som forældre har lært udenad. De er klar over, at fysisk afstraffelse af en elev er strafbar ifølge denne lov med en straf klassificeret på niveau fire, hvilket kan føre

til, at læreren bliver slæbt for retten og potentielt afskediget fra sin undervisningsstilling, ud over at blive kastet i en fængselscelle, såsom i "Ain Fezza"-fængslet.

Et barn er født oprørsk og følger ingen regler, uanset deres type eller sociale værdi. Familiens første opgave er at dæmpe denne oprørskhed og lære barnet alle sociale normer, før de starter i grundskolen, hvorefter denne opgave overgår til læreren. Dette er grunden til, at jeg mener, at kontrol med oprørske elever – især dem i første klasse – kun kan opnås gennem straf, specifikt ikke-alvorlig korporlig afstraffelse, da den samfundsmæssige kontekst kræver det. Dette er den samme måde, vores familier opdrager deres børn på. Faderen, der nægter at lade sit barn blive straffet af læreren, uanset hvad barnet har gjort, er den samme, der vil slå sin søn voldsomt, hvis barnet bryder nogen husregler, for eksempel.

Problemet med den oprørske elev, der ser deres lærer blive irettesat og ofte angrebet af forælderen, er, at billedet af læreren som en disciplinær myndighed i deres sind bliver knust, hvilket får eleven til at blive endnu mere oprørsk, ikke kun over for læreren, men også over for deres klassekammerater. På et vist stadium – ofte i puberteten – vil de endda gøre oprør mod deres egne forældre, desværre.

Der er nogle voldelige overgreb fra visse lærere, som kan forårsage uretfærdighed over for en elev, ofte på grund af personlige problemer mellem læreren og forælderen, der ikke har noget med undervisning at gøre. Men hvis en forælder støder på en sådan situation, bør de irettesætte læreren væk fra deres barns syn for at bevare billedet af læreren som en disciplinær myndighed i elevens sind. Disciplin er nødvendig i grundskolestadiet; det er en

grundlæggende del af den pædagogiske proces, der forbereder grunden for læring og generel livsdisciplin.

Det, jeg har bemærket, er, at forældre, der angriber læreren i de fleste af de situationer, jeg har været vidne til, ofte har børn, der er forkælede elever med indlæringsvanskeligheder. Disse forældre kan forsøge at angribe læreren i et forsøg på at intimidere dem i håb om at sikre gode karakterer til eksamener for at undgå fremtidige problemer. Disse situationer fører imidlertid typisk til helt modsatte resultater for eleven og deres forældre. Mange lærere, der har mistet deres disciplinære image i elevernes øjne, ender med at beskytte sig selv mod forælderens vrede ved at negligere deres oprørske elever, hvilket kun øger disse børns oprørskhed. Som et resultat opnår de ikke de ønskede resultater, og tabene er dobbelte – de lærende bliver hverken disciplinerede eller lærer noget.

Jeg bemærkede, at nogle elever i første klasse oplever fænomenet "dysleksi." Du kan finde en elev, der som beskrevet i dialekten hos vores østlige brødre i den arabiske verden, "husker uden at forstå." Det betyder, at barnet kan recitere hele teksten uden nogen grammatiske eller sproglige fejl, men hvis du stopper dem og spørger om placeringen af et bestemt ord, kan de ikke svare, fordi de ikke kan læse bogstaverne, når de kombineres til ord, eller ord kombineret til sætninger.

Dette fænomen, dysleksi, forekommer hos elever, hvis forældre undlader at anerkende deres børns virkelige tilstand over for samfundet og lærere, især pædagogerne. Disse forældre forsøger at skjule deres børns indlæringsvanskeligheder for læreren og andre af frygt for, at det vil skade deres idealiserede billede af deres barn. Dette fænomen påvirker også forkælede børn, hvis forældre er

adskilt fra virkeligheden af deres børn. De ser deres børn som perfekte og mener, at de ikke bør kritiseres, selvom udfordringerne, såsom at lide af dysleksi, er åbenlyse og reelle. Dette forværrer yderligere de vanskeligheder, disse elever står over for, ofte forværret på grund af forældrenes stædighed eller forsinkelse i at håndtere problemet.

Et barn, der ikke kan genkende alle alfabetets bogstaver, vil uundgåeligt kæmpe med dysleksi. Der er dog varierende grader af vanskelighed med dette fænomen. For eksempel kan en elev ikke kende bogstavernes former eller lyde, hvilket repræsenterer et meget komplekst tilfælde. Diagnostisering og behandling af sådanne tilfælde kan være meget vanskeligere, end en lærer kunne forestille sig. Nogle elever genkender bogstavernes former, men kan ikke forbinde dem med deres lyde, hvilket placerer dem på andet niveau af vanskelighed. En anden gruppe kan genkende lydene og forbinde dem godt med formerne gennem forskellige tegn og mærker, men kæmper stadig med at læse ord. Dette betyder, at de ikke formår at samle bogstaverne til et enkelt ord.

Ifølge pædagogisk psykologi er læreren den mest egnede person til at diagnosticere dysleksi, da de interagerer med de lærende dagligt og ledsager dem gennem deres kritiske udviklingsstadier, typisk betragtet af de fleste psykologiske skoler, især angelsaksiske, til at være mellem fire og tolv år.

Når dysleksi er diagnosticeret, hvad enten af pædagogen eller en psykologisk ekspert, er det vigtigt at fastslå vanskelighedsniveauet for at anvende den passende behandling. Denne vurdering udføres gennem en række tests, der bør være kulturelt relevante og tage hensyn til den lærendes psykologiske beredskab.

Hvert niveau af vanskelighed kræver en specifik behandlingsmetode. For eksempel betragtes en elev, der ikke kan genkende alfabetets bogstaver eller forbinde deres former med lyde, som et meget vanskeligt tilfælde. Ved behandling af et sådant tilfælde er det vigtigt at undgå at opdele ord fonetisk, når man genintroducerer et målbogstav, og i stedet forsøge at forbinde bogstavet direkte med dets lyd, før man går videre til næste bogstav.

Tidlig opdagelse af dysleksi fremskynder behandlingsprocessen, før den forværres. Involvering af forældre i både diagnose og behandling er afgørende under hensyntagen til den begrænsede tid, en lærer har i klasseværelset til at tage sig af resten af eleverne. Det er vigtigt ikke at negligere flertallet for minoritetens skyld.

Spørgsmålet om koncentration (Fokus) blandt de lærende er et iboende problem i deres psykologi, der varierer i grader. Dette skyldes mange årsager og faktorer. Jeg mener ikke koncentration kun under prøver, men snarere fokus under lektioner, især når en lærer forklarer et specifikt koncept, eller når en elev bliver bedt om at udføre en opgave.

Koncentration er kombinationen af årvågenhed, skarphed og aktivering af sanseevner til at fatte specifik information eller løse et problem. Det er en mental proces forbundet med en fysisk sans, og dette partnerskab er det, der ofte betegnes som intelligens. Intelligens måles ved hastigheden, hvormed denne proces (koncentration) fuldføres, hvilket varierer fra en elev til en anden.

Generation 'Z' har generelt koncentrationsproblemer. På grund af deres konstante brug af skærme og kontinuerlig eksponering for

blåt lys har koordinationen af deres nerveceller og sanseorganer vist sig at være i en tilstand af konstant afmatning, hvilket gør det sværere for dem at fokusere. Desværre falder dette problem sammen med den alarmerende stigning i familienedbrud, hvilket fører til alvorlig forsømmelse af børn, både hjemme og udenfor, hvilket får elever til at nærme sig lektioner med ringe opmærksomhed og mental distraktion. Dette problem kræver håndtering, så vidt muligt.

Som lærer har jeg fundet mig selv i at håndtere en gruppe elever, der mangler fokus på den information, jeg giver, og deltager i henhold til lektionens karakter eller klassens generelle humør. Ved mange lejligheder har jeg fundet, at min egen følelsesmæssige tilstand påvirker de lærendes overordnede humør, hvilket fører til en meget mærkelig situation.

Manglen på fokus på vurderingsemner eller prøver er forståelig for mig, da den er relateret til det sociale pres, som forældre udøver på deres børn, som stammer fra et ønske om at opnå karakterer, der vil tilfredsstille deres egne følelsesmæssige behov, med det formål at opnå høj social status på bekostning af deres børn og deres forhåbninger.

Fraværet af fokus på grund af skolens natur, som er et nyt miljø for elever i første klasse, er altid et resultat af den stress forårsaget af manglen på psykologisk forberedelse, som barnet burde have gennemgået, før det blev elev i klasseværelset. Dette påvirker negativt mange elever, der har brug for tid til at tilpasse sig det nye miljø – skolen – for slet ikke at tale om at fokusere på lektioner og bidrage til deres succes ved at deltage i dem.

Den situation, der imidlertid forekom og stadig forekommer mærkelig for mig, som jeg nævnte tidligere, er det, der sker med en elev, der er opmærksom på hver eneste detalje i klasseværelset – såsom tavlen, udsmykningen på væggene, lærerens tøj og endda farven på sine klassekammeraters noter og registre – men ikke fokuserer på, hvad læreren siger under lektionsforklaringen.

Efter at have fokuseret på eksempler på disse elever fandt jeg, at alle – dem, der fokuserer på alt undtagen lektionen – uden undtagelse, har negative følelser over for læreren. Disse følelser stammer fra mange mulige årsager, såsom frygt for læreren, modvilje mod at komme i skole eller vanskeligheder med at adskille sig fra familiehjemmet, blandt andre.

En elev, der er ordentligt forberedt før skolestart, finder, at læring i første klasse bliver så rutinemæssig som at spise, drikke og lege. Jeg har fundet mange elever, der udmærker sig og endda overgår mig som lærer i at levere lektioner og forklare komplicerede spørgsmål til deres jævnaldrende – ikke af nogen særlig grund, men fordi de forstår, at skolen blot er en anden del af livet, ligesom hjemmet. På den anden side vil en elev, der fjernes fra hjemmet og befinder sig i et nyt miljø, der ikke opfylder deres rekreative behov, desværre lide under betydeligt psykologisk pres, hvilket får dem til at fokusere på alt omkring dem undtagen læreren og det, han siger.

En dag besøgte en mor mig, forskrækket over, hvad psykologen havde fortalt hende om hendes lille datters mentale helbred. Pigen var uddannet og elev i min første klasse. Efter at moderen havde udtrykt tegn på sorg og fortrydelse, betroede hun mig, at hendes datter var blevet diagnosticeret med hyperaktivitet ifølge psykologen – som efter min mening også havde brug for

psykologisk behandling. Jeg forsøgte at berolige hende og beroligede hende, mens jeg håndterede eleven, hvilket krævede tid og tålmodighed.

Hyperaktivitet (Den hyperkinetiske lidelse) er en neurologisk tilstand, der udvikler sig til en psykologisk lidelse, hvilket får de ramte til at engagere sig i adskillige aktiviteter på en uorganiseret og ulogisk måde uden nogen form for orden eller behov for hvile. Det er bevægelse for bevægelsens skyld snarere end bevægelse for at eliminere stilstand.

Hyperaktivitet påvirker en elev negativt i første omgang, hvilket gør det vanskeligt for dem at fatte lektioner eller overholde klasseværelsets regler og skolesystemet generelt. Dette fører til adskillige problemer med lærere og andet personale samt jævnaldrende. Effekten af "hyperaktivitet" på en elev er betydelig, især i områder som hensynsløshed og impulsivitet, hvilket gør det vanskeligt for dem at koncentrere sig og kan resultere i manglende forståelse. Dette kan forsinke taleudvikling, motoriske færdigheder og føre til selvværdsproblemer, når de sammenlignes med andre, hvilket kan forårsage sociale konflikter eller isolation, der i sidste ende fører til ensomhed. Eleven kan også være skødesløs over for ældre mennesker, mens deres forhold til jævnaldrende har tendens til at være usunde.

Hvad angår den pågældende elev, der led af hyperaktivitet, erfarede jeg, at hun aldrig havde været i skole, før hun kom i min første klasse. Hun havde ikke gået i børnehave eller moské, og selv de korte koranvers, hun havde lært udenad, var resultatet af hendes forældres indsats derhjemme.

Det varede ikke længe, før vi kom tættere på hinanden, mere som venner end som lærer og elev. Hun stolede fuldstændigt på mig og begyndte at dele alt, hvad der skete i hendes dagligdag, selv de små hændelser derhjemme. Jeg opmuntrede hende offentligt, når hun svarede korrekt, og irettesatte hende forsigtigt privat, når hun begik fejl foran sine jævnaldrende. Som forventet blev hun meget konkurrenceminded og efterlignede enhver adfærd, der fik ros, i håb om at modtage lignende anerkendelse. Med tiden forbedrede hun sig betydeligt. Hun var i stand til at kontrollere sine bevægelser det meste af tiden, selvom hun kæmpede med følelsesmæssige udbrud i øjeblikke af vrede eller ekstrem glæde.

Jeg stødte på et andet lignende tilfælde, da en mor kom for at forklare, at hendes søn havde hyperaktivitet. Baseret på min tidligere erfaring med pigen følte jeg imidlertid indledningsvis, at drengen ikke var virkelig hyperaktiv. Selvom hans bevægelser var kaotiske og ukontrollerede, havde jeg mistanke om, at der var dybere underliggende problemer. Jeg forsikrede moderen om, at jeg ville undersøge sagen og gøre mit bedste for at hjælpe hendes søn.

Eleven fulgte faktisk ikke noget system og respekterede ikke nogens autoritet, heller ikke mig som hans lærer. Han udviste unormal adfærd, var voldelig over for sine klassekammerater og forsøgte endda at være voldelig over for mig. Han var oprørsk det meste af tiden og, mere alvorligt, kæmpede han med forståelse og bearbejdning af forskellige former for information. Efter at have diagnosticeret hans tilstand opdagede jeg, at han led af en psykisk sygdom (den psykiske sygdom). Hans mor nægtede imidlertid at anerkende dette af frygt for samfundets fordømmelse. I stedet fabrikerede hun "hyperaktivitets"-diagnosen for at bedrage mig.

Som et resultat blev jeg viklet ind i utallige problemer med moderen, og hendes søn fortsatte med at lide. Denne situation er ikke ualmindelig, da mange elever fejler fagligt, fordi deres forældre prioriterer samfundets opfattelse frem for deres børns trivsel.

I mit første år som grundskolelærer, da jeg overtog en fjerde klasse fra dens tidligere lærer, modtog jeg mange tips og anbefalinger. Blandt dem var en note om en af eleverne: "Denne elev er meget ensom, hans jævnaldrende nærmer sig ham ikke, og lad ham venligst være i fred, nærm dig ham heller ikke, lærer." Da jeg spurgte hvorfor, svarede den venlige lærer: "Han har autisme."

Autismespektrumforstyrrelse (Autisme) er en neurologisk udviklingsforstyrrelse, der får et individ til at være atypisk. Ifølge pædagogisk psykologi er det en hjernelidelse, der påvirker, hvordan en person opfatter andre og interagerer med dem, hvilket fører til mange problemer, fordi den ramte elev ikke er i stand til at interagere ordentligt med deres skolemiljø. Dette resulterer i betydelige vanskeligheder med social kommunikation, og denne lidelse involverer også gentagne adfærdsmønstre, der varierer i sværhedsgrad og afvigelsesgrad.

Tegn på autisme hos elever vises typisk i de tidlige barndomsstadier, såsom mangel på øjenkontakt, manglende respons, når de kaldes, eller ligegyldighed over for omsorgspersoner (forældre eller lærere). De kan blive introverte eller aggressive eller miste sprogfærdigheder, de tidligere har tilegnet sig. Ofte bliver disse tegn synlige for lærere efter blot et par dages undervisning.

Det er almindeligt, at en elev med autisme udviser et unikt adfærdsmønster, der svinger mellem høj og lav præstation, hvilket resulterer i betydelige indlæringsmæssige udfordringer. Nogle autistiske elever viser tegn på lavere intelligens sammenlignet med deres jævnaldrende, men jeg har bemærket, at en autistisk elev kan lære hurtigt på trods af igangværende kommunikationsvanskeligheder med deres skolemiljø, især når det gælder sociale konventioner.

En autistisk elev kan ikke lide kram eller nogen form for fysisk kontakt og foretrækker at forblive isoleret i deres egen verden. De kæmper med visuel kommunikation og har ofte et ansigt, der ikke udtrykker følelser. De taler med mærkbar vanskelighed, enten taler sent eller bruger meget få ord, hvilket gør dem tilbøjelige til at miste evnen til at tale flydende. Deres stemmetone mangler ofte balance og harmoni med følelsesmæssigt udtryk, og de er ikke proaktive i samtaler og udtrykker ikke deres behov direkte. Ofte taler de som en robot og gentager de samme sætninger og kan endda have svært ved at forstå simple, rutinemæssige instruktioner. De mangler også færdigheder inden for ræsonnement, fortolkning og analyse. Deres kropssprog er ofte inkonsistent med, hvad der er i deres sind, eller hvad de udtrykker.

Da jeg fortsatte undervisningen, begyndte den autistiske elev at integrere sig mere i sit skolemiljø. Han kunne interagere med nogle af sine jævnaldrende, afhængigt af det undervisningsniveau, jeg leverede både i og uden for klasseværelset. Dette tyder på, at social kommunikation blandt autistiske elever kan forbedres, og det afhænger i høj grad af deres lærere.

Med tiden blev jeg ven med min "autistiske" elev. Jeg fandt ham meget intelligent, endda overgående intelligensen hos skolelederen

på det tidspunkt (jeg hjalp hende ud af en pinlig situation i min klasse). Jeg vandt hans tillid til det punkt, hvor han delte sine hemmeligheder med mig, efter at jeg havde lovet ikke at afsløre dem. Han fik også venner blandt nogle af sine yngre jævnaldrende. Hvad angår hans studier, kæmpede han med læsning på grund af hans vanskeligheder med at udtale bogstaver på en konsistent måde og havde problemer med skrivning på grund af hans dårlige håndskrift. Dog udmærkede han sig i tænkning og løsning af selv de mest komplekse matematiske problemer, især inden for algebra.

I et helt skoleår underviste jeg elever i første klasse fra kl. 12:30 til 17:00 hver tirsdag uden afbrydelse, ikke engang en ti-minutters pause. Det er vigtigt at bemærke, at eleverne på dette niveau alle ikke var ældre end 7 år. Jeg vil gerne nævne, at jeg ikke kunne holde ud at se eleverne i min klasse, som jeg var ansvarlig for at undervise, kollapse på grund af psykologisk udmattelse. Derfor overtrådte jeg ofte reglerne og tillod eleverne at holde pauser på mellem ti og femten minutter, idet jeg bar alle de juridiske konsekvenser og omfavnede de menneskelige fordele, der fulgte med. Jeg fortryder det ikke.

Hvad angår eleverne, var de nogenlunde opdelt i grupper med lignende problemer. En gruppe led af udmattelse, hvilket gjorde dem frustrerede på grund af de lange studieperioder og deres rækkefølge, hvilket afspejlede sig negativt på deres faglige præstation. De spurgte mig, hvornår de kunne gå, så snart de kom ind i klasseværelset, fordi de vidste, at vi ville være der og bevæge os fra en lektion til en anden i lang tid hver tirsdag, hvilket føltes overvældende for dem.

En anden gruppe elever havde forældre, der besluttede ikke at bringe dem i skole hver tirsdag med forskellige undskyldninger,

hvilket resulterede i, at de sakket bagud i mange lektioner, især dem, der vedrørte indlæring af alfabetet, da den anden bogstavopdagelseslektion i den ugentlige læseplan desværre var planlagt til hver tirsdag.

En anden gruppe fandt trøst i ikke at fokusere på lektionerne, men i stedet fokusere på leg, uanset typen. Fra det øjeblik, de kom ind, til det var tid til at gå, var de distraheret af mange ting, undtagen læreren og det, der blev undervist den dag. Dette gjorde dem uvidende om de lektioner, der blev undervist, mens de samtidig spildte tid på at tegne eller lege.

De fleste førsteårs elever begyndte at komme i klasse hver tirsdag i en tilstand af depression, da den lange tid brugt i denne situation blev et tilbagevendende problem, de stod over for hver uge, hvilket førte til meget psykologisk og mentalt pres. Jeg bør også bemærke, at der var en gruppe elever, der var genetisk disponerede for at falde i denne depressive tilstand, som kun tirsdagsplanen hjalp med at forværre.

Jeg forsøgte enhver mulig metode anbefalet af specialister i pædagogisk psykologi til sådanne tilfælde, og jeg fandt, at den mest effektive metode, der førte til meget positive resultater, var kognitiv adfærdsterapi. Dette skyldtes, at legeterapi ikke var nyttig for de fleste, dynamisk psykoterapi gavnede kun elever med meget høj intelligens, og adfærdsterapi var kun effektiv for dem med etiske mangler, men ikke for andre.

Hvad angår lektionsvarigheder, foreslår jeg, at de ikke bør overstige en time, især for grundskoleelever i første og anden cyklus, og at der bør være en pause mellem på hinanden følgende lektioner. Derudover anbefaler jeg at fritage alle for

eftermiddagssessionen, da folk efter frokost, især børn, har brug for en lur frem for lektioner. Evnen til at forstå falder dramatisk hos både børn og voksne.

Grundskolen er organisk forbundet med den generelle sociale tilstand på en måde, der ikke kan adskilles. Derfor vil ethvert nyt fænomen i vores samfund – hvis jeg må sige det – uundgåeligt påvirke undervisningen direkte eller indirekte og afspejle sig i den pædagogiske lærers rolle på den ene side og på de lærende på den anden.

En af de stærkeste fjender af faglig præstation for de lærende er stress i alle dens former, hvilket får eleven til at blive ængstelig, miste beslutsomhed, fokus og kan endda føre til afvisning af både læreren og skolen. I sådanne situationer er lærerens primære rolle at lindre og sprede disse pres så meget som muligt for at opretholde en munter klasseværelsesatmosfære, som anses for at være afgørende, i det mindste for at modtage og absorbere lektioner.

Blandt de sociale fænomener – som jeg finder nyligt opstået og meget farlige for både lærere og elever – er indtrængen af mødre, "så at sige," i skolemiljøet. En mor bringer sit barn i skole om morgenen under forskellige påskud for at møde andre mødre, der gør det samme med deres børn, for at møde læreren og diskutere hver eneste detalje om uddannelse under dække af at være "sociale partnere."

Fænomenet med kvinder, der samles ved skoleporte, åbner portene til pres på både elever og lærere. Social stædighed, pral med børns faglige præstationer, sammenligninger mellem børn og så videre skaber ofte sideproblemer, især for læreren. Hver kvinde ønsker, at

hendes søn skal være nummer et og vil presse læreren med alle midler, endda til det punkt at true nogle lærere i håb om at få gode eller fremragende resultater for deres børn, langt fra legitime konkurrencemetoder inden for skolen.

I vores samfund opnår en kvinde ofte ikke sine sociale mål, som typisk er at opnå anerkendelse ved at indtage en prestigefyldt social position, og hun vender sig til ægteskab, fødsel og at sende sit barn i skole. Derefter kræver hun, at hendes barn indtager den øverste position blandt sine jævnaldrende for at tilfredsstille hendes forfængelighed, når hun sidder med sine jævnaldrende i sladdersaloner. Hvis barnet ikke opfylder sin mors illusioner, tyer hun til alle metoder for at presse læreren til at forkæle hendes søn og give ham høje, falske faglige karakterer.

For denne gruppe kvinder er faglig præstation ikke længere det ultimative mål; det, der betyder noget for dem, er karaktererne. Nogle bruger endda forskellige, for det meste ulovlige metoder til at presse læreren til at give deres børn falske karakterer, alt sammen for at prale og vise deres forfængelighed over for et falsk socialt spejl.

Denne sociale situation har sat de lærende i en meget elendig position. Nogle har udviklet hadefulde følelser over for deres lærer på grund af moderens konstante provokation, der forsøger at skabe problemer med læreren for at bevise, at barnets faglige tilbagegang ikke skyldes barnets dovenskab, men snarere lærerens "had." På lærerens side, der står over for disse pres med ære og fasthed, udsættes de altid for falske rygter, delvist på grund af administrationens frygt og fejhed over for disse kvinders gruppe samt kvindernes egne sammensværgelser. Dette mindsker lærerens

evne til at fokusere på at levere lektioner, nogle gange til det punkt af fuldstændig manglende evne til at gøre det.

Jeg foreslår at udvise disse kvinder fra at samles ved portene til uddannelsesinstitutioner og overholde de lovligt regulerede modtagelsestider, som ikke bør overstige en halv time ugentligt. Selv modtagelsen bør ikke være tilfældig, hvor de angriber læreren uden forudgående varsel eller begrundelse. Den skal være under administrationens tilsyn og bevidsthed, så læreren ikke står over for disse "rovdyr" alene på slagmarken uden beskyttelse eller nogen form for dækning.

Der er visse situationer, som jeg – baseret på min erfaring i uddannelse – mener kan lægge pres på en lærer, især hvis de er i de tidlige stadier af deres karriere. Et sådant problem er titlen "professionel erfaring," hvor vi ofte finder, at en lærer, der har tilbragt mange år i undervisningsfeltet, mener – dette er almindeligt i mit miljø – at disse år i erhvervet er nok til at gøre dem til en "gud" (Guden) for uddannelse og undervisning. Deres meninger bliver hellige, deres ideer behandles som guddommelig inspiration, og deres handlinger betragtes som den absolutte sandhed, evig og uforanderlig.

Denne type lærer – en med omfattende professionel erfaring – uanset hvor mange år de har tjent, lider af storhedsvanvid, som stammer fra deres familiære situation. Disse "uddannelsesguder" udviser adfærd forbundet med psykiske lidelser, der opstår fra genetiske faktorer, men andre årsager kan også bidrage, såsom familieforstyrrelser, dominans i familien og overdrevne spændinger i isolerede miljøer. Disse faktorer kan gøre det lettere for dem at udvikle psykotiske personligheder, desværre.

De gentagne psykologiske chok forårsaget af presset fra deres miljø og samfund på "uddannelsesguderne" gør dem mentalt rystede og dybt påvirkede. Dette fører til følelser af frustration, fiasko og en psykologisk konflikt mellem lærerens ønske om at opfylde deres forhåbninger og deres frygt for fiasko. Adfærdsteorien antyder, at sådanne individer lider af paranoia, som dannes på grund af deres fejlagtige indlæring af visse fejlagtige vaner.

Den "gamle lærer" lider af psykotiske tilstande (psykisk sygdom), præget af vedvarende og klare vrangforestillinger på grund af kontrollen af et sæt faste overbevisninger. Den "gamle lærers" vrangforestillinger centrerer sig om følelser af storhed og forfølgelse. De lever med dominerende tanker, der får dem til at hallucinere, og selvom deres tale kan virke logisk, tror de fast på deres forkerte ideer, da dette er en patologisk psykologisk tilstand. I denne tilstand udvikler den "gamle lærer" et komplekst trossystem centreret om realistiske illusioner, der overbeviser dem om, at de bliver forfulgt af andre sociale grupper, hvor den underliggende årsag til deres forfølgelse er deres storhed og betydning.

Den "gamle lærer" er meget snakkesalig og bevæger sig konstant fra et emne til et andet uden forbindelse mellem dem. De er hyperaktive med lidt søvn og går ofte i lange perioder uden hvile, hvilket gør dem utroligt trætte. De hævder også konstant at have udført ekstraordinære bedrifter ved at undervise successive generationer, især med vægt på fortiden, som de betragter som den "gyldne tidsalder," der aldrig vil gentage sig.

Den "gamle lærers" tilstand er typisk et resultat af en psykisk sygdom, ofte bipolar lidelse. Af denne grund foreslår jeg at

gennemføre "psykologiske" vurderinger af lærere hvert tiende år i undervisningsfeltet. Hvis den "gamle lærer" diagnosticeres med storhedsvanvid, skal en psykologisk specialist straks indlægge dem på et hospital for at blive overvåget af et specialiseret medicinsk team. De bør modtage antipsykotiske lægemidler og beroligende midler periodisk for at hjælpe dem med at hvile fra deres overdrevne bevægelse og forhindre dem i at udmatte sig selv. Læreren bør forblive på hospitalet i en længere periode, hvis nødvendigt, da storhedsvanvid ofte kan føre til skizofreni. I sådanne tilfælde kan det udgøre en fare for uskyldige borgere at efterlade en lærer med skizofreni på gaderne.

Hvad angår nye lærere, råder jeg dem til ikke at konfrontere de ældre lærere, da en person med storhedsvanvid kan være farlig for enhver, der udfordrer eller kritiserer dem, især hvis den ældre lærer holder en skarp genstand eller et våben, eller hvis den nye lærer er alene uden nogen til at hjælpe dem, hvis den gamle lærer forsøger at skade dem.

Baseret på min erfaring i uddannelse kan landminen med professionel erfaring påvirke andre mennesker ud over erfarne lærere, især uddannelsesinspektører og endda skoleledere. De mest sårbare over for denne farlige tilstand, baseret på hvad jeg observerer, er kvindelige lærere, af forskellige og mange årsager.

Samfundet omkring mig – hvis jeg må sige det – betragter stadig læreren som en fattig person og skolen som en svag institution. Den er ikke så stærk som institutioner som politiet eller retssystemet. Dette syn på lærere har fået mange til at behandle dem med åbenlys respektløshed, selvom de måske hører søde ord om at ære og respektere dem. Virkeligheden afslører dog mange

skjulte sandheder, hvor lærere konstant er under kontrol uden nogen udvej.

"Giv læreren en ambassadørs værdighed og en ministers løn," som den japanske nation siger. Hvis du ønsker at opbygge et land som Japan, der er lykkedes med at bryde ud af den underudviklede verdens cirkel ind i andre cirkler uden for den globale klassificering, tror jeg ikke, at den japanske lærer – professoren – er en, der modtager sin løn fra offentlige servicekredse, som det er tilfældet med vores lærere!

Jeg foreslår at give lærere en løn på mindst halvdelen eller lidt mere end en ministers løn i vores land, samtidig med at de gives immunitet under deres arbejde, svarende til den, der nyder godt af parlamentsmedlemmer og medlemmer af folkeforsamlingen. Er læreren ikke den første og mest direkte opdrager af folket?

Hvad angår institutioner, foreslår jeg, at skoler adskilles fra kommuner og direkte tilknyttes det relevante ministerium. Hver skole bør have en økonomisk leder, sin egen IT-afdeling og et dedikeret team med ansvar for at adressere lærernes bekymringer, især dem, der vedrører forskning i metoder til at forbedre undervisningsmetoder og -værktøjer.

Jeg foreslår etableringen af et venskabsbysystem mellem vores skoler og dem i andre lande, så vores lærere kan kommunikere med deres kolleger i forskellige nationer og drage fordel af erfaringsudveksling. Vi bør også lette lærernes rejser til udlandet ved at give dem særlige diplomatiske pas. Dette ville åbne mange døre for lærere og give dem mulighed for at engagere sig i andre nationers kulturer og sprog, der er ideologisk og kulturelt forskellige fra vores.

Vedtagelse af streng lovgivning, der straffer enhver, der skader en lærer, og implementering af dette strengt og hurtigt er nødvendigt for at genoprette lærernes magt i mødet med samfundet – hvis jeg må sige det. Dette bør også sikre fjernelse af alle hindringer for lærere ved at give dem udvidede beføjelser, der placerer dem i stærkere positioner end nogen anden organisatorisk eller juridisk institution i hele republikken.

Skoler bør holdes fri for alle politiske og ideologiske konflikter, og medierne bør åbnes for lærere gennem alle deres platforme for at hæve lærerens status fra en almindelig ansat til en stjerne, der bør påvirke andre sociale grupper. Dette ville hjælpe med at adressere den trivialitet, der påvirker vores unge gennem forskellige sociale medier, hvad enten de er fysiske eller virtuelle.

Alle republikkens institutioner bør mobiliseres til at tjene lærere, og lærere bør placeres i rådgivende stillinger, hvor deres meninger respekteres i alle spørgsmål vedrørende enhver sektor. De bør også gives mulighed for at udtrykke deres ideer, som bør undersøges grundigt med henstillinger om implementering, hvis specialister accepterer at vedtage dem.

Skoler bør udvides og moderniseres med prioritet og den største del af republikkens årlige budget tildelt dem. Lærere bør også gives mulighed for at rejse og indgå aftaler med internationale institutioner for at udstyre deres uddannelsesinstitutioner med alle nødvendige værktøjer, som fastsat af lærerne selv, på en måde, der gavner eleverne under deres direkte ansvar.

Lærere bør inkluderes i republikkens officielle delegationer med ret til at acceptere eller afslå invitationer – selvom jeg er sikker på, at de fleste lærere (i hvert fald mine kolleger) vil afslå dem.

Desuden bør alle VIP-lounger stå til deres rådighed, fra lufthavnslounger, hvor de kan modtage udenlandske lærergæster, til forskellige indkvarteringer i alle byer for at yde særlige tjenester til disse fremtrædende gæster.

... Og Allah ved, hvad der er bedst for os.